

Prekentekest: Mark 4,26-32

Jesus sa: "Med Guds rike er det slik: Det er som når en mann har sådd korn i jorden. Han sover og står opp, det blir natt og det blir dag, og kornet spirer og vokser, men han vet ikke hvordan det skjer. Av seg selv gir jorden grøde, først strå, så aks og til sist modent korn i akset. Så snart grøden er moden, svinger han sigden, for høsten er kommet."

Han sa: "Hva skal vi sammenligne Guds rike med? Hvilken lignelse skal vi bruke? Det er som et sennepsfrø. Når det blir sådd, er det mindre enn noe annet frø på jorden, men når det er sådd, vokser det opp og blir større enn alle hagevekster og får så store grener at himmelens fugler kan bygge rede i skyggen mellom det."

Slik lyder Herrens ord.

Ord, og ikke vold

Prekentekestens i dag handler om Guds rike. Jesus forteller to liknelser. Den siste handler om hvordan Guds rike vokser og brer seg ut i verden, den første handler om kraften i Guds ord.

At ord har kraft i seg skal ikke forundre noen i våre dager, etter at selv tegninger (karikaturtegninger i Jyllands-Posten av profeten Muhammed) har skapt så mye oppstyr og sinne. I vår kultur setter vi friheten til å ytre seg høyt. Alle skal ha rett til å si sine meninger, også de som har meninger vi ikke liker å høre. Vi er vant med å ha det slik i vår kristne, vestlige kultur. Men vår kristne tro oppfordrer til bruk av kun fredlige midler for å vinne fram med sannheten; ikke tvang eller vold, men med nestekjærlighet og ord.

Historien viser oss at mennesker, det være seg innen kirker så vel som statsledere har brukt religion til å fremme sine interesser og gått brutalt fram. Selv om meningen kan ha vært god noen ganger, rokker det likevel ikke ved at vår kristne tro entydig bygger opp under kun fredlige midler for å fremme evangeliet og kristnes interesser. Det er ikke for ingenting at Jesus advarte Peter mot å bruke sverdet selv til forsvar da soldatene arresterte Jesus, og han sa: "Stikk sverdet på plass igjen. For den som griper til sverd, skal falle for sverd." Matt 26,52. Alle kjenner vi Jesu ord om å vende det andre kinnet til og å elske sine fiender og be for dem som forfølger en. (Matt 5,39.44) Dette er formaninger til den enkelte kristne.

I dag står dette i grell kontrast til de midlene store deler av den muslimske verden bruker for å fremme sin sak. Vi tenker til vanlig at vi lever i et gjennomverdslig samfunn. Når slike saker som dette med karikaturtegningene av profeten Muhammed kommer på dagsorden, ser vi hvor preget av kristendom mye av vår kultur ennå er. Våre statsledere velger å møte opprør og trusler om drap på nordmenn med dialog, om enn med fasthet. Og vi ser at de nordmenn som den siste uken har måtte bryte opp og reise hjem fra muslimske land, typisk nok er hjelpearbeidere og folk som jobber for fred og

forsoning. Beundringsverdig nok er det ennå noen fra vår kristne kultur som ønsker å møte disse som brenner norske flagg med forståelse for deres situasjon, en utstrakt hånd og et oppriktig ønske om å kunne hjelpe.

Det er mange godhjertede blant oss, og det skal vi glede oss over, for vi trenger alle som vil fred og forsoning. Men noen har også en romantisk og naiv forestilling om at menneskenaturen er god på bunnen, og tenker – grovt forenklet, at er vi snille mot dem, så er de snille og vennlige mot oss.

Hva da når de en hjelper og støtter i neste omgang vender seg mot sine hjelpere med stein og våpen, fordi hjelperne tilfeldigvis tilhører et folk der en håndfull redaktører har tillat profetkarikaturer å komme på trykk? Tror en først på det gode i mennesket, blir neste forklaring at de onde handlingene en ser skyldes andre ytre omstendigheter som at vesten har undertrykket muslimer gjennom lengre tid og støttet staten Israel.

Det er klart at slike forhold kan utløse sinne og frustrasjon, men våre myndigheter og det internasjonale samfunnet må kunne forvente at man argumenterer med ord og ikke med våpen og drapstrusler.

Vår kristne tro lærer oss at vi mennesker bærer på en moralsk brist. Vi er ikke gode på bunnen. Det naturlige mennesket kan spontant reagere med hevntanker og onde ønsker for motparten. Til og med små barn reagerer på impuls med et – det skal du få igjen! Ondskapen og hatet har røtter tilbake til syndefallet, og Bibelen lærer oss at det sitter integrert i vår medfødte natur.

Det er en utbredt tanke i dag at de mange religionene fører til samme himmel. Det er en stor løgn og villfarelse. La oss holde fast på at Jesus virkelig er Guds sønn. Da er det også sant det som Jesus sa: "Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg." Joh 14,6. Jesus selv utelukker altså helt klart at det finnes andre veier til Gud. Dermed er alle andre som har stiftet religioner og ment at de har funnet veien til himmelen og Gud, mennesker som fører folk vill.

I følge Jesus er et hvert menneske håpløst fortapt i seg selv og trenger å frelses. (Joh 3,16: 14,6; Rom 3,10) Uten denne frelsen går man fortapt, og det er en forferdelig skjebne. Evangeliet er at denne frelsen kan Jesus gi, takket være at han døde som en soning for all verdens synd og stod opp av sin grav. Evangeliet er at denne frelsen kan hver den som hører om Jesus ta imot gjennom å bli døpt og tro på Jesus.

Ordet har kraft

Når man blir en kristen blir man en del av menighetens fellesskap. I menigheten får man opplæring i troen og næring for troen gjennom forkynnelse, fellesskapet med andre som tror, nattverden og bønn. Guds egen Ånd forandrer mye innenfra. I praksis ser vi at mange som i utgangspunktet har kjent seg svake og dårlig egnet til å gjøre noe for Gud, har blitt utrustet til store

oppgaver i Guds rike, og fått bety mye for andre. (Jfr. Matt 18,2-4; Luk 1,52) Som kristne er vi kalt til å være disipler, alle som én.

Vi sår Guds ord i kirken, i hjemmene, i misjonsforeningene og forsøker å nå ut i samfunnet med Guds ord, og Ordet er spirekraftig når det faller i jorda og får slå rot. Da er det ikke vi som sørger for vekst. Det spirer av seg selv, eller automatisk, som det står i grunnteksten på gresk. Det er Gud selv som gir vekst. Slik taler Jesus, og vi skal få ta det til oss. Vi trenger Guds ord for at det skal få prege oss og utvikle troen i oss.

Så vet vi at en hel verden trenger å få høre Guds ord. De trenger å få tro på Jesus for å bli frelst for evigheten. I dag skjer det en stille vekst på verdensbasis. Det som startet så smått med Jesus og hans lille flokk av tilhengere, har i dag gjennom apostlenes misjon og menighetsbygging, etterfulgt av stadig nye generasjoner kristne, blitt til en veldig stor verdensomspennende kirke. Det er med denne kirken som med det lille sennepsfrøet som vokser seg til et stort tre. Det lille ble til noe stort, en eventyrlig vekst takket være Gud.

Kirken er verdensomspennende. Vi har den fordel, vi som lever i den kristne delen av verden, at vi kan tro på Jesus uten å bli drept eller å miste jobben. For oss er det en selvfølge, men slik er det dessverre ikke for alle. På verdensbasis er det mer enn 200 millioner mennesker som nektes selv grunnleggende menneskerettigheter bare fordi de er kristne. Den største gruppen som i dag er utsatt for forfølgelse i verden, er nettopp kristne som oss.

Frihet til å bruke ord

Av verdens 6 milliarder mennesker (**Se transp. 1**) regner man med at over 2 milliarder er kristne, 1,3 milliarder er muslimer, 1,1 milliarder er verdslige ikke-troende og ateister, 900 millioner er hinduer og 376 millioner er buddhister. Hovedgrunnen til at kristne forfølges er at kristendommen paradoksalt nok har størst fremgang i land hvor menneskerettighetene brytes.

I solidaritet med de ufattelig mange av våre kristne brødre og søstre som akkurat nå lider på grunn av troen på Jesus, så skal vi ikke ta lett på dette med ytringsfrihet. Disse som kanskje nå har det ekstra vanskelig etter at de mye omtalte karikaturtegningene er kommet på trykk, og som kjenner muslimenes raseri som en trussel mot deres eget liv, fortjener at vi står på for å gi dem den samme frihet til å praktisere sin tro som vi har.

I FNs Menneskerettighetserklæring § 18 står det: (**Se transp. 2**) "Enhver har rett til tanke- samvittighets- og religionsfrihet. Denne rett omfatter frihet til å skifte religion eller tro, og frihet til enten alene eller sammen med andre, og offentlig eller privat, å gi uttrykk for sin religion eller tro gjennom undervisning, utøvelse, tilbedelse og ritualer."

Vi skal selvsagt behandle alle som tenker annerledes enn oss med den samme respekt og høflighet som vi ønsker å bli møtt med, og ikke krenke noens tro.

Det må stå fast. Men den siste tidens hendelser minner oss også om at ytringsfriheten er satt under press. Her er noen ganske få fortellinger fra virkeligheten som viser hvilke kår mange av våre trossøsken i dag lever under.

Nigeria

I byen Gusau nord i Nigeria, har de innført sharia-lovgivning. Nå er i følge Norsk misjon i øst, 14 menigheter blitt varslet av myndighetene om at kirkene deres vil bli revet ned. Noe av foranledningen til dette var en hendelse i oktober 2003, da delstatens myndigheter helt uanmeldt rev ned en anglikansk kirke. Presten ble varslet kun én dag i forveien. Dette åpnet veien for overgrep mot kristne fra fundamentalistiske muslimer med guvernøren i spissen. Hele befolkningen i delstaten ble påtvunget den strenge sharia-lovgivningen. En kirke som nå er gjenoppbygget etter at myndighetene rev den ned i 1997, er blant de 14 som nå er varslet om nedrivning. Pastoren i denne kirken uttaler at det kun er et spørsmål om tid før alle disse kirkene ikke finnes mer.

Indonesia

Tre kristne kvinner drev søndagsskole for barn fra kristne familier på Vest-Java i Indonesia ([Se transp. 3](#)). Da noen muslimske barn også ville være med, fikk de klar beskjed om at de måtte ha foreldrenes tillatelse for å delta. Det fikk de. Flere foreldre var selv med under samlingene, men da noen islamister brakte saken inn for retten våget ikke foreldrene å vitne til støtte for de tre lærerne. Resultatet ble tre års fengsel.

Julen 2000 glemmes ikke så lett i Indonesia. Da ble kirker i 18 ulike byer bombet av islamistiske terrorister. Mange kirkegjengere ble drept og hundrevis skadet. Fortsatt er situasjonen prekær for den kristne minoriteten i verdens største muslimske land. Over 900 kirker er brent ned og ødelagt, og rapporter om vold mot kristne strømmer jevnlig inn.

I slutten av oktober i fjor ble tre kristne tenåringsjenter angrepet og halshugget på Sulawesi. Hvert av hodene ble plassert utenfor tre kirker sammen med en tydelig beskjed skrevet på papir: "Vi vil drepe 100 flere kristne tenåringer og deres hoder vil bli presentert som presanger".

Nå på nyttårsaften eksploderte en hjemmelaget bombe på et marked for kristne i Palu, Sulawesi. Åtte personer omkom og 56 ble såret.

India

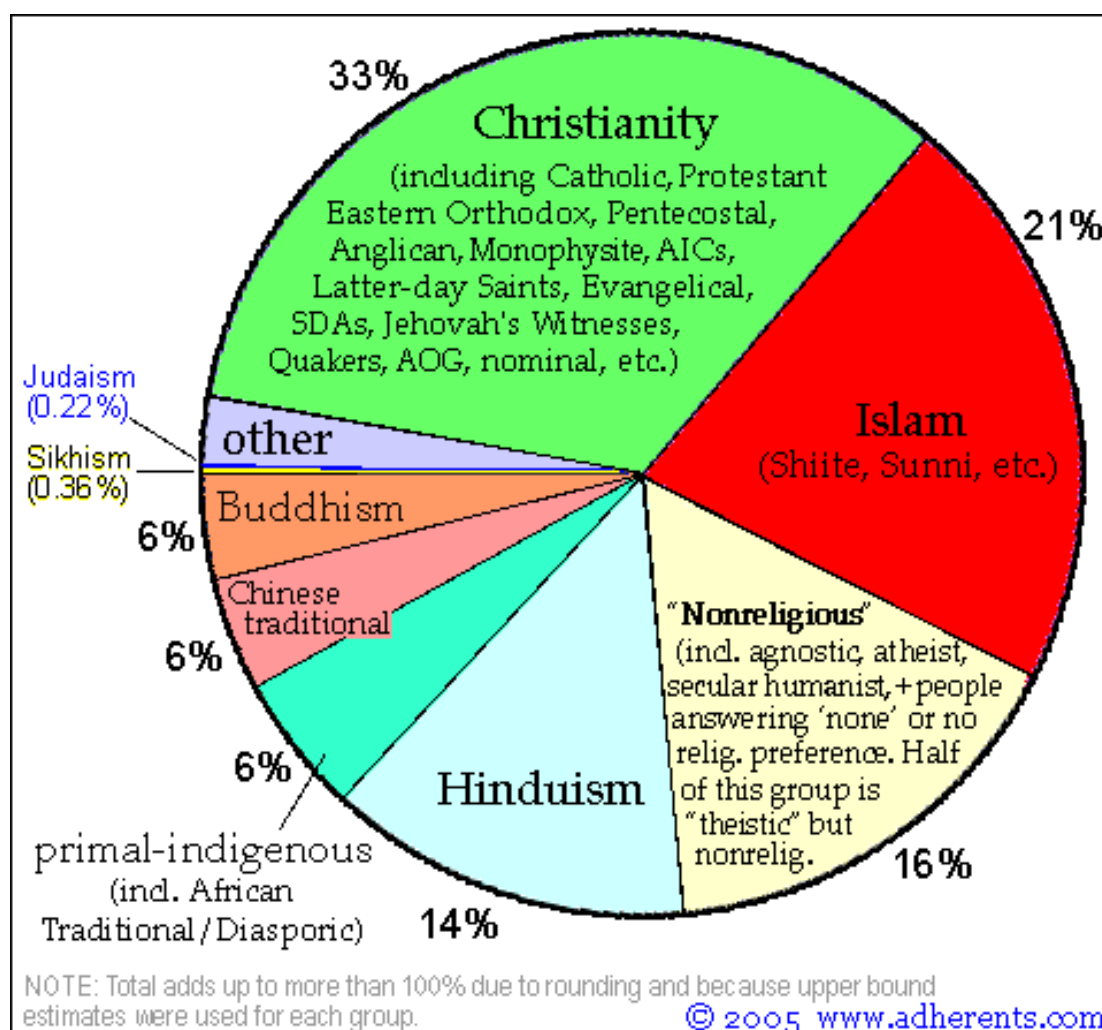
I indiske delstater som styres av hindunasjonalister, og i deler av det buddhistiske Sri Lanka, arbeides det for å få til antikonverteringslover som vil gjøre det ulovlig å gå over til noen annen tro enn majoritetsreligionen. Kristne blir stadig forfulgt av religiøse ekstremister i disse områdene. Dessverre er det ikke uvanlig at både myndigheter, dommere og politimenn heller verner overgriperne fremfor å beskytte kristne og andre minoritetsgrupper. (Kilde: Norsk misjon i øst.)

Denne listen kunne gjøres mye lengre, for eksemplene er mange. Det tyvende århundre var det hundreåret i hele kirkens historie med mest omfattende forfølgelser av kristne. Vi hørte at hinduer i India og buddhister på Sri Lanka arbeider for at det skal bli forbudt å skifte tro. I muslimske land praktiseres drap på familiemedlemmer som skifter religion. Mange må flykte fra sin egen familie for å berge livet.

Som samfunn må vi ha lover og regler som gjelder for alle. Men la oss ikke møte mennesker som bærer disse holdningene i seg med nedlatende blick og den samme tvang som de er opplært i og forsvarer. Jesus har lært oss kjærlighetens vei. Den er ikke alltid lett å gå og den strider mot våre spontane impulser, men evangeliet om Jesus er også for dem.

Vi skal ikke være redde vi som bor i et trygt land med frihet til å tro og frihet til å ytre oss med fredlige midler. La oss likevel huske på i våre bønner at det er en verden der ute der det ikke finnes ytringsfrihet for dem som sier noe flertallet ikke vil høre, og der det ikke er noen rettsstat til å beskytte dem. Disse som rammes er våre søsken i troen.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én Sann Gud fra evighet og til evighet.

FNs Menneskerettighetserklæring § 18

”Enhver har rett til tanke- samvittighets- og religionsfrihet. Denne rett omfatter frihet til å skifte religion eller tro, og frihet til enten alene eller sammen med andre, og offentlig eller privat, å gi uttrykk for sin religion eller tro gjennom undervisning, utøvelse, tilbedelse og ritualer.”

Disse tre kvinnene står som representanter for tusenvis av kristne verden over som sitter fengslet, anklaget for å ha drevet med blasfemi, eller å ha kommet ”ulovlig” sammen i uregistrerte kirker. Slike fengslinger er klare brudd på internasjonale menneskerettigheter, deriblant trosfriheten.

Kilde: Norsk misjon i øst